

Marijca! sestrice!

Marijca predraga, sestrice premila.
Zakáj si me ti, oh zakáj zapustila!
Pozabil ne bom te, Marijca, nikdár,
Najljubša na svetu bilà si mi stvár.

Zagrebli so štirje možjé te v zemljico
Pa angelji božji so vzeli dušico
In nesli jo gori v presvitlo nebó, —
Povedala mamka je meni takó.

Zvezdice ve žarne, zvezdice ve zláte,
Kakó se prijazno mi ve lesketáte!
Nad vami sestrice zlat ima prestól
In k brateu ozira na zemljo se dól.

Oj da bi mi Bogek podaril peruti,
Popeti bi htel se, nad zvézdice pluti,
Pozdravil bi ondù Marijco vesel,
Igrál bi se ž njo in jej pesence pél.

Ker ni mi mogoče v nebó poletéti,
Marijca pa ti me obišči na svéti!
Podaj mi roké, šepetaj mi v uhó
In moli, da enkrat bom združen s tebó.

Fr. Krek.

Duhovi.

Oblaki zakrivajo temno nebó,
V zvoniku visokem na polnoč je šló,
Iz kréme Boštjan proti dómu hití
In daleč njegova se pesen glasí.

Kraj grobov samotnih stezica mi gré,
A grobov Boštjan se vesel ne zavé;
Zaukal je močnega ravno glasú,
Da v gozdih sosednih odmeva — hú-hú . . .

A hladen nađ glavo mu piš zašumi —
In kape na glavi Boštjan se znebí,
In glasen umolknil Boštjan je sedaj —
Vzrl grobov pred sabo tihotni je kràj.

In dalje kot veter je naglo hitél,
Oglav je domóv in ves poten prispél.
In nikdo ni upal več mimo grobóv,
Vsak bal se po noči je zlobnih duhóv.

Prekrival v zvoniku je streho Boštjan
In sóvino gnezdo privél je na dan,
In gledal je gnezdo in gledal strmé —
Vzrl v kapi je svoje mladiče lepé.

F. S.

